

РЕШЕНИЕ

№ 1328

гр. София, 05.12.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД - НО, IX въззивен състав в публично заседание на първи ноември през две хиляди и седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДИМИТРИНА АНГЕЛОВА
ЧЛЕНОВЕ: АЛЕКСАНДРА ЙОРДАНОВА
ДЕСИСЛАВА ВЛАЙКОВА

при секретаря Зоя Пандурска и с участието на прокурор Пламен Райнов, като разгледа докладваното от съдия **АНГЕЛОВА ВНОХД 3947** по описа за **2017г.** и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С присъда от 12.01.2017 по НОХД № 20274/2014г. Софийски районен съд-Наказателно отделение, 18 състав е признал подсъдимия К.Д.Т. за виновен в това, че в периода от неустановена дата през месец април 2012 г. до 15.02.2013 г. на различни места е извършил повече от две деяния, които осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление, като набирал, приел и транспортирал Д.Д.К. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, както следва:

на неустановени дати през месец април 2012 г. на различни места - в с. Новачене, общ. „Ботевград”, ул. „*****” в гр. Ботевград и в гр. София - Околовръстен път - с неустановен брой отделни деяния набирал отделно лице - Д.Д.К. - с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, както и на неустановена дата през 2012 г., но не по-рано от месец август, в с. Новачене, общ. „Ботевград”, ул. „*****” набирал Д.Д.К., с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ;

в периодите от неустановена дата през месец април 2012 г. до неустановена дата през месец юли 2012 г. и от неустановена дата през 2012 г., но не по-рано от месец август, до 15.02.2013 г. приел в с. Новачене, общ. „Ботевград”, ул. „*****” отделно лице - Д.Д.К. - с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ;

в периодите от неустановена дата през месец май 2012 г. до неустановена дата през месец юли 2012 г. и от неустановена дата през 2012 г., но не по-рано от месец август, до 15.02.2013 г., е неустановен брой отделни деяния транспортирал между с. Новачене, общ. „Ботевград”, ул. „*****” и

Околовръстния път на гр. София (като последното такова деяние се изразявало в транспортиране до Околовръстния път на гр. София на 15.02.2013 г.) отделно лице - Д.Д.К. - с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ - престъпление по чл. 159а, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, поради което е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от 3 години, изпълнението на което е отложено на основание чл. 66 от НК за изпитателен срок от 5 години, като съдът е постановил през изпитателния срок на основание чл. 67, ал. 3 от НК пробационната мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 4 от НК - включване в курсове за професионална квалификация, програми за обществено въздействие, както и на наказание глоба в размер на 4000 лева,

като по повдигнатото му обвинение по чл. 155, ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК съдът е постановил :

има извършени от същия подсъдим деяния в с. Новачене, общ. „Ботевград”, ул. „*****”изразяващи се в това, че от неустановена дата през месец април 2012 г. до неустановена дата през 2012 г., но не по-рано от месец август, склонил Д.Д.К. към проституция, като деянието е извършено с користна цел, деянията са извършени виновно, но не представляват престъпление по чл. 155, ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК и въобще престъпление, различно от това по чл. 159а, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, като не са извършени от същия подсъдим такива деяния (изразяващи се в склоняване на Д.Д.К. към проституция) конкретно в гр. София, „Околовръстен път”, поради което е оправдан по това обвинение.

Съдът е осъдил подс. К.Д.Т., със снета по делото самоличност, да заплати на основание чл. 45 от ЗЗД на Д.Д.К. с ЕГН *****, със съдебен адрес *** (Н.Д. - адвокат от САК) сумата от 8000 лева — обезщетение за неимуществени вреди от горепосоченото престъпление по чл. 159а, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, изразяващи се в негативни психологически последици за посочената Д.К., като отхвърля същия иск (с правно основание чл. 45 от ЗЗД) в частта му относно исканото обезщетение за имуществени вреди от деянията, за които е повдигнато обвинение.

Съдът е осъдил подс. К.Д.Т., със снета по делото самоличност, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на Софийския районен съд сумата от 320 лева - държавна такса върху уважения размер на иска.

Срещу съдебният акт е подадена жалба от повереника на гражданския ищец и частен обвинител Д.К. с искане за отмяна на присъдата в частта, с която е отхвърлен предявения граждански иск за причинени от деянията имуществени вреди. Развива се тезата, че с действията си, чрез чието извършване К. е експлоатирана от Т. са генерирани финансови средства, които са получавани от подсъдимия, а не от самата К.. Моли К.Т. да бъде осъден да заплати на Д.К. обезщетение за имуществени вреди в размер на 22 500 лева.

Пред въззивната инстанция представителят на СГП моли съда да приеме жалбата за основателна.

Защитата на подс. К.Т. – адв. С. моли съда да приеме жалбата за неоснователна. Счита, че направеното искане за имуществени вреди от деянието е неоснователно и правилно първоинстанционният съд е отхвърлил искането за присъждането на такива, алтернативно в случай, че въззивната инстанция приеме, че искът е допустим, се твърди, че същият е недоказан по размер, тъй като се базира само на твърденията на повереника на пострадалата и сумата е произволно представена като дължима за периода.

Повереникът на ГИ и ЧО К., както и самият ГИ и ЧО редовно уведомени не се явяват пред въззивната инстанция и не вземат становище по делото.

Подсъдимият К.Т. редовно уведомен се явява пред въззивната инстанция и в предоставената му възможност поддържа изложеното от неговата защита.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите, изложени във въззивната жалба, както и тези изложени в съдебно заседание от страните и след като в съответствие с чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че не са налице основания за нейната отмяна.

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото доказателства, обсъдени подробно в мотивите на присъдата. Въззивният състав изцяло възприема установените от първостепенния съд факти, които са следните:

Подс. К.Д.Т. и пострадалата - св. Д.Д.К. - се запознали, като Д.К. информирала Т. за намерението си да проституира (извършва сексуални услуги - полови актове или блудствени действия - срещу заплащане). Така на неустановена дата през месец април 2012 г. пострадалата била превозена с автомобил от подсъдимия до дома му в с. Новачене, общ. Ботевград, ул. „*****“, като св. Д.К. отишла там с К.Т. именно, за да може да проституира в района на гр. София, което желал и самият подсъдим; подс. Т. настанил пострадалата в дома си на горепосочения адрес и до неустановена дата през месец юли същата година ѝ позволил да живее там, като поведението му било мотивирано именно от целта пострадалата К. да може да проституира и така да реализира приходи, част от които да получава самият К.Т.. На също неустановени дати през месец април 2012 г. подс. Т., имайки за цел св. Д.К. да проституира и той (подсъдимият) да реализира от това печалба, получавайки част от получените като възнаграждение за проституирането от страна на пострадалата суми: в с. Новачене, общ. Ботевград, ул. „*****“, разяснявал на Д.К. в какво ще се състои дейността ѝ по проституиране, как стои въпросът със заплащането на тази ѝ дейност (като ѝ обещавал, че ще печели пари), обещавайки ѝ да я пази от полицаи и клиенти, като я убеждавал да започне да проституира; в гр. Ботевград купил на пострадалата дрехи, с които да проституира; водел я до Околовръстния път на гр. София, където я запознавал на място с дейността (проституирането), която се очаквало К. да извършва. Така от неустановена дата през месец май 2012 г. до неустановена дата през месец юли 2012 г. К.Т. неустановен брой пъти возел с управляван от него

автомобил св. Д.К. от дома си на горепосочения адрес в с. Новачене до Околовръстния път на гр. София (в района между разклона за с. Лозен и този за с. Герман), за да може пострадалата да проституира там. През месец юли 2012 г. Д.К. временно преустановила тази си дейност. Впоследствие на неустановена дата през 2012 г., но не по-рано от месец август, пострадалата отново била настанена от подсъдимия в дома му на посочения по-горе адрес в с. Новачене, като и този път Т. целял св. Д.К. да проституира на Околовръстния път на гр. София, убеждавайки я (подсъдимият) да продължи да се занимава с тази дейност; със същата цел К.Т. позволил на пострадалата да живее в дома му на горепосочения адрес в с. Новачене до 15.02.2013г. След като отново я настанил в дома си и до 15.02.2013 г. подс. Т. неустановен брой пъти возел с управляван от него автомобил от споменатия адрес в с. Новачене пострадалата К. до Околовръстния път на гр. София, за да може тя там да проституира. На 15.02.2013 г. св. Д.К. заявила на служителите от полицейски патрул, че желае да спре да проституира. След като била откарана в служебно помещение на МВР там бил привикан и подсъдимият, който предал доброволно личната ѝ карта, без да отрича, че пострадалата проституира за него (прочие, подс. Т. не считал, че върши престъпление предвид желанието на Д.К. да проституира).

През целия период докато проституирала (такава дейност реално била извършвана от пострадалата в периода от неустановена дата през месец май 2012 г. до неустановена дата през месец юли 2012 г. и в периода от неустановена дата през 2012 г., но не по-рано от месец август, до 15.02.2013 г.) св. Д.К. получавала заплащане от клиентите за съответните услуги, като част от парите запазвала за себе си, а други предавала на подсъдимия. Също така през целия този период пострадалата изпитвала колебания дали да се занимава с проституция, съзнавайки, че се касае за нещо неморално, притеснявайки се за реакцията на родителите ѝ и на другите жители на селото, в което живеела със споменатите родители, което се отразило крайно негативно на психиката ѝ (изпитвала тревога и срам), в това число като К. се дистанцирала от околните, включително като се наложило в тази връзка (причинените неблагоприятни последици за психиката на жертвата) да ѝ бъде оказвана специализирана психологическа помощ.

Срещу подс. К.Т. е налице една влязла в сила осъдителна присъда, с дата на влизане в сила 24.11.2003 г., с която му било наложено наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца, чието изпълнение било отложено на основание чл. 66 от НК за изпитателен срок от 3 години, за извършено като непълнолетен престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4 вр. чл. 194, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от НК. Не е освобождаван от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по реда на чл. 78а от НК. Има четири ненавършили пълнолетие деца. Притежава недвижим имот в с. Новачене, общ. Ботевград. Има данни за притежавани и регистрирани на негово име общо три автомобила („Ауди А 6“, „Фолксваген Голф“ и „Рено Меган Сценик“ с първи регистрации съответно през 2001 г., 1996 г. и 1999 г.). Няма данни за други негови регулярни доходи

извън тези, реализирани във връзка с проституция (включително осъществявана от други жени извън пострадалата К.).

За да постанови присъдата си първоинстанционният съд е провел пълно и всестранно разследване. Аналитично са изследвани фактите и обстоятелствата, установявани и изведени от показанията на разпитаните свидетели Д.А.В., Н.М.М., В.Н.Н., Д.К., В.А., Д.К., А. И. Г.и Е.Г.(в това число прочетените по реда на чл. 281 от НПК); писма /справки относно регистрирани превозни средства, доходи, вписвания и роднински връзки; приложените копия на нотариален акт и удостоверения за раждане; приложената психологическа оценка относно пострадалата К.; справки за съдимост на подс. Т., както и приобщените към доказателствената съвкупност доказателства с правно основание чл.283 НПК.

Въззивният съд подложи на анализ същите доказателствени източници и не установи възможност въз основа на тях да се стигне до различни изводи относно фактите по делото.

Когато и доколкото изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените в жалбата или протеста или тези, които счита за неправилно анализирани /в този смисъл Решение № 372 от 01.10.2012г. по НД № 1158/2012г., НК, ШНО на ВКС/. Въззивната инстанция споделя доказателствените изводи, до които е достигнал районният съд. Анализът на доказателствената съвкупност, проведен от първоинстанционният състав и подробно отразен в мотивите към присъдата е пълен, всеобхватен и изчерпателен, поради което настоящият състав изцяло се солидаризира с него като не намира за необходимо да го преповтаря. СРС е спазил изискванията на чл. 305, ал.3 от НПК, като детайлно и обосновано е изложил съображения защо при налични противоречия е кредитирал едни доказателствени материали, а други е отхвърлил. Районният съд е изложил ясни и мотивирани съображения на кои доказателствени източници дава вяра и защо.

Преди да се занимае с въпросите по съществуващото на делото, настоящата инстанция намира за необходимо да очертае пределите на своята въззивна проверка.

С присъдата на Софийски районен съд подсъдимият К.Т. е признат за невиновен по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 155, ал.3 вр. ал.1 вр. чл. 26, ал.1 от НК. Срещу първоинстанционният съдебен акт в тази му част не е подаден протест от прокуратурата, поради което присъдата в тази част не може да бъде преразглеждана, тъй като съдът не може да утежнява положението на подсъдимото лице без съответен протест.

Настоящата въззивна инстанция намира, че изведените от съда правни изводи относно квалификацията на деянието по чл. 159а, ал.1 вр. чл. 26, ал.1 от НК и авторството му, за обективната и субективна съставомерност на действията на подс. Т. за правилни и обосновани.

През инкриминираните периоди подсъдимия е транспортирал и укривал пострадалата К., чрез въвеждането ѝ в заблуждение и обещаване на облаги, с цел същата да бъде използвана за развратни действия. Осъществените от подсъдимия действия по увещаване на пострадалата, даваните от него обещания, че живота ѝ ще се промени, тъй като за предоставените секс – услуги ще получи много пари и нови дрехи, осъществяват изпълнителното деяние „набиране“ по смисъла на чл. 159а от НК. Превозването на пострадалата от с. Новачене до Околовръстен път в гр. София, където на разклона за с. Лозен и този за с. Герман е била предлагана от него за осъществяване на полови актове срещу заплащане представлява „транспортиране“ по смисъла на посочения текст от закона. Ето защо по несъмнен начин от обективна страна се установява съставомерност на деянието трафик на хора. През инкриминирания период пострадалата е била лишена от възможността да се придвижва свободно, да се свърже с близките си, била е укривана в жилището на подсъдимия.

От субективна страна престъплението извършено от подсъдимият Т. е осъществено при пряк умисъл. Той е съзнавал общественотоопасните последици на престъплението, искал е и е целял тяхното настъпване.

По отношение на наказанието:

Настоящата инстанция намира, че при определяне на вида и размера на наказанието, първоинстанционният съд не е допуснал нарушения. Районният съд е определил на подсъдимия наказание в размер значително под средния, но не към минимума, предвиден в разпоредбата на чл. 159а от НК размер от три години лишаване от свобода, което е в пълно съответствие с констатираните от контролирания съд обстоятелства, влияещи върху размера на отговорността му. По делото не са налице нито многобройни, нито изключителни по своя характер смекчаващи отговорността на подс. Т. обстоятелства, които да обосноват извода, че дори и най-ниското, предвидено в закона, наказание се явява несъразмерно тежко. Следователно наложено на подс. Т. наказание е определено законосъобразно и не се явява явно несправедливо. Според настоящата инстанция наложеното наказание по своя размер напълно съответства на степента на обществената опасност на подсъдимия и извършеното от него, както и наличните по делото отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства. Правилно и законосъобразно районният съд е приел и че изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода следва да бъде отложено на основание чл. 66, ал.1 от НК. Налице са предпоставките за отлагане на изтърпяване на наказанието, свързани с неговия размер, отсъствието на предходни осъждания на подсъдимия и приоритетна цел на този институт – поправянето на подсъдимия. И без ефективното изтърпяване на наказанието лишаване от свобода ще бъдат изпълнени целите на специалната и генералната превенция, предвидени в чл. 36 от НК, но за да се постигнат тези цели, предвид високата обществена опасност на деянието и липсата на критичност от подсъдимия към извършеното, правилно първоинстанционният

съд е определил изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода да бъде отложено за най-дългия предвиден в закона изпитателен срок.

Правилно първоинстанционният съд е постановил на основание чл. 67, ал.3 от НК през изпитателния срок по отношение на подс. Т. пробационна мярка – „включване в курсове за професионална квалификация, програми за обществено въздействие“.

Въззивната инстанция намира за справедлив размера и на кумулативно предвиденото наказание „глоба“, който е определен под средния, при отчитане на данните за имотното състояние, доходите и семейните задължения на дееца, а именно „глоба“ в размер на 4000 лева.

По този начин и с тези наказания въззивният съд счита, че ще бъдат изпълнени целите на генералната и специалната превенция.

Относно гражданските иски:

Основното възражение по делото, релевирано от повереника на гражданския ищец и частен обвинител Д.К., е свързано с искането за отмяна на присъдата в частта, с която е отхвърлен предявения граждански иск за причинени от деянието имуществени вреди.

Настоящата инстанция счита, че районният съд правилно е приел, че претендираните от пострадалата Д.К. имуществени вреди от престъплението, не следва да се уважава. Пострадалата търси от подсъдимия придобитите от развратните действия доходи. Безспорно по делото е установено, че подсъдимият се е облагодетелствал от тези средства, но те не трябва да се върнат на пострадалата, а следва да се отнемат в полза на държавата, тъй като нормата на чл. 53, ал.2, б. „б“ от НК императивно повелява придобитото чрез престъплението, ако не подлежи на връщане или възстановяване да се отнеме в полза на държавата. В конкретния случай, тези средства не следва да се върнат на пострадалата, тъй като придобиването им е извършено по неморален начин, забранен от закона, както е предвидено в разпоредбата на чл. 329 от НК. В този смисъл и с оглед на изложеното предявеният граждански иск в тази му част правилно е бил отхвърлен, поради което жалбата се явява неоснователна.

По отношение на гражданският иск в уважената му част настоящата инстанция констатира, че признаването на подсъдимия за виновен по повдигнатото му обвинение предопределя и ангажиране на деликтната му отговорност. Безспорно са установени всички елементи от състава на института на непозволеното увреждане – противоправното виновно поведение на подсъдимия, причинените на пострадалата неимуществени вреди – болки и страдания, причинна връзка. При определяне размера на следващото се обезщетение на гражданската ищца, при съблюдаване разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, настоящия съдебен състав, както и първостепенният съд намира, че предявеният иск е напълно доказан. Доколкото същият е обект на тежко умишлено престъпление дължимото обезщетение следва да обхване всички претърпени от него неимуществени вреди – претърпените страх, ужас, срам и

всички останали негативни психически преживявания и неблагоприятни нематериални последици. Следва да бъде преценен както интензитета на упражняваната спрямо нея принуда, така и отражението, което деянията са дали върху по-нататъшното ѝ психическо развитие. Във връзка с изложеното, въззивният съд, както правилно е приел и първостепенният, намира, че предявеният от пострадалата иск е напълно доказан освен по основание и по размер, поради което подсъдимият следва да бъде осъден да заплати сумата от 8000 лева, представляваща обезщетение за причинените с престъплението неимуществени вреди.

С оглед изхода на делото законосъобразно на основание чл.189, ал.3 от НПК подс. Т. е осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на Софийски районен съд сумата от 320 лева – държавна такса върху уважения размер на иска.

При извършената цялостна служебна проверка на атакуваната присъда въззивният съд не констатира неправилно приложение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила или необоснованост, поради което приема, че същата следва да бъде изцяло потвърдена.

Поради това и съдът

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 12.01.2017 г. по НОХД 20274/2014 г. на Софийски районен съд – Наказателна колегия, 18 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.